

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-05-25)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-05-25)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 174. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010175.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 25. Mai 1863.

... Med Undtagelse af den Tid jeg i Dag maatte anvende paa at modtage Admiral Bille,2 har jeg hele Dagen kunnet sidde uforstyrret ved Syemaskinen, med Fingrene i travl Virksomhed, medens Tankerne ved Hjulets Dreng have vandret tilbage og fremad i Tiden, opad og nedad. Efter endt Dagværk var Veiret blevet stille og mildt, jeg vandrede da med mine tre søde Spurveunger ind til den fortryllede O forsynet med Brød til Svanerne, der nu virkelig s. 175aabenbart mindes os fra det sørgelige Bonderup. Efter Regnen gik det alle Dyrene i Naturen som mig, de vare Alle paa Vandring. En stor Ugle fløi med sin vidunderlige lydløse Flugt lige forbi mig i den lange Allee. Et Pind-sviin sneeg sig ind mellem Løvet, til stor Sorg for Lili, der gjerne vilde gribe den lille bevæbnede Fyr. Solen gik malerisk ned og kastede et aldeles magisk Lys over Skibene i Sundet. Hvorfor var De her ikke i Aften! Dog De har vel nydt alt det Samme i Skovene og ved Stranden. Dette Ophold paa Bonderup har dog paa alle Maader været til Sorg for mig. Mange Fugle, som før vare mine Venner, ere siden hiint Ophold blevne mig imod. Gjøgen, der kukker her om Morgenen, gjør mig tungsindig, istedetfor at jeg tidligere med Glæde raabte: „hør dog Gjøgen!“ Der var en saadan Mængde af disse melankolske Sangere paa Bonderup, at denne Lyd nu stemmer mig til Tungsind. I hine Maaneder, efter Heibergs Død, da jeg sad ene derude, havde en Ugle sit Opholdssted i et Træ lige udenfor min lille Stue, og her sad den og hylede hver Aften og gjorde ved sine Skrig, de uhyggelige, mit Bryst mere beklemt. De hæse Krageskrig havde jeg tidligere intet imod; den klodsede Fugl syntes mig havde noget ganske hyggeligt, nu kan jeg aldrig see eller høre den, uden at det gyser i mig, thi en saadan Masse, som der findes af disse Fugle paa Bonderup, troer jeg ikke at der findes noget andet Sted i Verden. I hiin Uge, da jeg sad ved Sygeleiet, kom der hver Aften ved Solens Nedgang en saadan Sværm flyvende forbi Huset og søgte til Skoven, at deres Skrig næsten bragte mig til at sittre, og siden den Tid er denne Fugl mig i høj Grad imod. Saaledes har dette ulykkelige Ophold der end-ogsaa fordærvet mangt i Naturen for mig. En Digter har sagt: „Naturen er glad med de Glade, bedrøvet med de Bedrøvede,” og det er en stor Sandhed. Den er som et Speil, der gjengiver vort Indre i Sorg og Glæde; seer vi med glade Øine paa den, da leer den os imøde, seer vi med bedrøvede Øine, da synes hele Naturen at sukke med os, men det er maaske netop det Velgørende ved den, at den formaaer at symphatisere med Alle, og at den ikke leer, naar vi græde, og ikke græder, naar vi leer. Hvorledes har De haft det i dens Skjød i Dag? Dog, De har været samlet med mange andre Mennesker, og det er kun den Eensomme, som den ret taler til. — De maa ikke tro efter s. 176alle disse Udtalelser, at det har været en af mine mørke Dage i Dag; jeg har havt det roligt indvendigt og godt udvendigt, jeg haaber ret, at mit Hjerte meer og meer vil knytte sig til dette Rosenvænge, hvis Ophold er uadskillelig knyttet til min Taknemmelighed mod min trofaste Ven, ved hvis Hjelp jeg kun har opnaaet dette Gode.

De sagde jo i et af Deres sidste Budskaber, at Onsdagsmøderne ere ophørte, maaskee dette kunde komme mig til Fordeel paa Onsdag?1

Tak for hvad De læste for mig igaar! Jeg tænker saa meget paa den stakkels Baggesen. Hvor Menneskenes Domme dog ere falske og hvilken trøsterig Tanke, at den endelige Dom ikke er dem betroet. Medens Verden dømmes Personligheder som Baggesen, Heiberg for hovmodige, ubeskedne, haardhjertede, dømmes de om en lille indbildsk Ingemann, som om han var en Guds Engel, og hvorfor? Kun fordi han ikke har havt de Andres skarpe Opfatningsevne til at bedømme sig selv og Andre, kun fordi han har levet som en lille Edderkop, der har meent, at hans lille Væv var hele Verden, og naar man altsaa blot lod denne i Fred og ikke berørte den med Støvekosten, da gjorde han ingen Kat Fortræd. Det kalder Verden at have Hjerte, Godmodighed, Beskedenhed; at opfatte det Store i sin Heelhed er og bliver altid for den en Synd. De Blinde ærgrer sig over, at Andre have Øine, de Døve at Andre have Øren. Saaledes er Verden engang, og vi forandrer den ikke.

Godnat min kjære Ven! Undskyld denne lange indholdsløse Skrivelse fra

Deres trofaste
Veninde.